

εἶδα ὅτι καὶ αὐτοὶ ὁμοίως ἐρμηνεύουν τὰ δύο γαλλικὰ ὀνόματα Ὁ Βυζάντιος μόνον προσθέτει καὶ τρίτην λέξιν τὴν Πην· πεισθεὶς δὲ μετὰ πολὺν φιλολογικὴν ἐρευναν ὅτι Πην ὀνομάζεται Ἑλληνιστὶ ὁ ὄρτολάκος, τὸ ἔγραψα ἀμέσως πρὸς τὸν πρέσβυν.

Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία διηγεῖται περὶ τινος ἀθλητοῦ ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὸ στάδιον διὰ νὰ ταυρομαχήσῃ, ἐπάλαττε τρεῖς ὥρας ὀλοκλήρους πρὸς ταῦρον, χωρὶς

νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν πληγώσῃ καὶ ἀπαξ, καὶ ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Γαλιεῖνος ἐθεώρησε τὴν ἀνεπιτηδειότητα αὐτὴν τοσοῦτον σπανίαν, ὥστε ἀπέδειξε πρὸς αὐτὸν τὸ βραβεῖον.

Ἄλλὰ κ' ἐγὼ, τοσοῦτον ἀξίαν γέρατος ἐθεώρησα τὴν εὐφυίαν τοῦ εἴλου μου, ὥστε ποτέ μου δὲν ἐπεθύμησα νὰ ἤμην αὐτοκράτωρ ὅσω τὴν ὥραν ἐκείνην. Καὶ τῶνδ' ἐπρεπε νὰ στεφανωθῆ ἴσως ἄλλος ὀλυμπιονίκης ἐκεῖνος ὅστις, μετὰ πολὺν φιλολογικὴν ἐρευναν, ἐπίσθη ὅτι τρεῖς σύμφω-

ΤΡΥΓΟΝΕΣ

να, ἀνίκανα ν' ἀποτελέσωσι καὶ συλλαβὴν, τὰ ὅποια μετεχειρίσθη κατὰ συγκοπὴν ὁ οἰκονόμος λεξικογράφος διὰ νὰ σημάνη ὅτι ὁ ὄρτολάκος εἶναι πτηνόν, ἦσαν συστατικὰ λέξεως ὀλοκλήρου; Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔτυχε νὰ ἦμαι αὐτοκράτωρ, ἀπέβαλον καὶ ἄκων πᾶσαν σοβαρότητα, τὰ χεῖλη μου διεστάλησαν, τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων μου διερρήχθη σπασμωδῶς, αἱ σιαγόνες μου ἐπετάσθησαν ἄνω καὶ κάτω, καὶ καγχατμοὶ ἀκράτητοι ἐκρότησαν ἀνά πᾶσαν τὴν οἰκίαν.

Ὁμολογητέον ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ γέρατος δὲν ἦτο τοῦλάχιστον εὐτυχῆμον· διὸ καὶ ἀπησβολώθη ἀμέσως ὁ πρὸ μικροῦ κομπάζων βουλευτὴς μου, καὶ θὰ μ' ἀπεχαιρέτιζεν ἀναμφιβόλως ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν, ἐὰν ἦ περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς διαδεβαίωσις τοῦ πρέσβεως, δὲν τὸν ἠγάγκαζε νὰ μάθῃ παρ' ἐμοῦ τί ἐστὶν ὄρτολάκος καὶ τί τρυγών.

Εἶδα κ' ἔπαθα ἕως νὰ καταπέσω τὸ στόμα μου νὰ παύσῃ γελῶν τὸ εὐφυές Πην, παρουσιάζετο ἀδιακόπως ἐνώπιόν του, καὶ τὸ καθίστα δυσπειθὲς εἰς τὰς προσταγὰς μου. Τέλος, κατορθώσας νὰ ἀναλάβω τὸν λόγον, ἐπεχείρισ' ἀμέσως τὴν περιγραφὴν, ἔπως μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν.

— Πῶς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ ὄρτολάκος τῶν Γάλλων, δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς σήμερον· εἰκάζομεν

ὅμως, παραβάλλοντες τὰς ιδιότητας αὐτοῦ μετὰ τῶν ιδιοτήτων πτηνοῦ τινος τὸ ὅποιον περιγράφων ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει κέγγραμον, ὅτι εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ κέγγραμος. Οἱ σημερινοὶ Ἀθηναῖοι τὸν ὀνομάζουσι ἀμπελοπούλιον, καὶ ὀχι ἀλόγως· εἶδοτι ὁ κέγγραμος ἀγαπᾷ νὰ διαιτᾷται εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ νὰ ἐντρύφῃ, ἔχει τρώγων τὰς σταφυλάς, ἀλλὰ τὰ ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν κορυμῶν τῶν κλιμάτων διατρέχοντα μικρὰ ἕντομα. Κελαδεῖ δὲ καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, προσκαλῶν εὐτω

τοὺς συνοδοικόρους του, ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Ἀριστοτέλης, νὰ προχωρῶσιν ἀδιακόπως ὅταν μεταβαίνωσιν ἀπ' ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος.

Ἄλλὰ τὸν κέγγραμον καὶ πάλαι ἠγάπουσαν κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ῥώμην, καὶ σήμερον ἀγαπῶσιν οἱ σοβαρίται καὶ οἱ Λούκουλλοι διὰ τὸ λίπος καὶ τὴν ἡδύτητα τοῦ κρέατός του. Ἰδοὺ δὲ τί φίλε μου, σπανίως συνεστίζουσιν ξένους οἱ διπλωμάται, ὡς ὁ χθεσινὸς περὶ οὗ μὲ ὤμιλησες, χωρὶς νὰ ἔχωσι καὶ κέγγραμους. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι, ὡς λίαν ἐρωτόληπτοι δὲν εἶναι πάντοτε καὶ παγεῖ· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αἰτίνες, διὰ τὰ τέρπει τὴν ἀκοὴν τῶν ἐξορύττουσι τῶν ἀηδόνων τοὺς ὀρθάλμους, ἐρεθρον καὶ μέθοδον πῶς νὰ παχύνωσιν αὐτοὺς διὰ νὰ τέρπεισι τὸν στόμαχόν των. Τοὺς κλείουσιν ἐντὸς δωματίων σκοτεινῶν, εἰς ἃ, δηλαδὴ, δὲν εἰσδύει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ καίοντες ἀδιακόπως λόγους